

Biển gọi tên anh

Cậu mong rằng một ngày nào đó, biển sẽ gọi tên cậu, và rồi trái tim cậu lại được hòa cùng biển, cậu sẽ yêu và được yêu như bao giờ...

Chàng trai nhẹ nhàng đặt những nhành hồng tươi thắm lên bàn để tặng cho 40 tình yêu to bụi của mình. Nụ cười hạnh phúc bỗng nở rộ trên khuôn mặt phúc hậu của chàng trai trẻ. Đối với cậu, niềm vui lớn nhất của cuộc đời là làm cho người khác được hạnh phúc. Nụ cười của những người xung quanh chính là điểm tựa để chàng trai có thể vui bước tiếp những chặng đường còn lại của cuộc đời. Và đó cũng là lời nguyện cho nguyên tắc sống, là lời tuyên thệ mà chàng trai cho rằng là SỨ MỆNH của cậu trên nhân thế này.

Minh Khải, đó là cái tên đời đặt cho cậu, tại sao lại là đời đặt? Nói ra dài lắm. Thôi kệ, cứ vậy đi đã...chuyện cái tên hãy tính sau: Một soái ca trong mắt mọi người, là một chàng Kim Tan sứ Việt, đôi lúc cũng chính là ước mơ của cậu. Vì đơn giản, cậu là một chàng trai xấu bẽn lẽn. Một chàng trai nhìn trên xuống dưới không được một điểm cộng nào cả. Cũng may mắn là xấu mà nhưng có chút duyên thầm, không thì vút! Đây! cho nên dân tình vẫn nhận định rằng: “Mày xấu toàn diện Khải ời”

Hoa Hồng đã được chuẩn xong, cậu đi tắm. Diện một cái áo sơ mi trắng thật đẹp, xịt lên người một chút nước hoa cho tự tin và thêm phần quyến rũ. Trông cậu cứ như lãng tử đa tình vậy. Những vệt nắng cuối cùng của ngày vội tàn trong chớp mắt, nhường đường cho hoàng hôn ghé thăm. Hôm nay cậu không cần phải níu kéo ngày dài thêm nữa, vì cậu muốn thời gian trôi nhanh, để cậu được gặp những tình yêu to bụi của mình. Trên môi cậu vẫn nở một nụ cười hạnh phúc, nụ cười của sự đợi chờ những niềm vui đương đến. Hôm nay là 8 tháng 3, đêm nay cậu sẽ tặng những nhành hồng đỏ thắm cho những đứa học trò, những cô bé nghịch ngợm mà cậu coi như là những đứa em của mình. Đối với cậu, học trò chính là tình yêu to bụi... Nhắm mắt lại, cậu nhịp tay trên bàn theo tiếng nhạc du dương ngọt ngào vang lên cả căn phòng.

Đã từ bao giờ, Thiên nhạc là sở thích của cậu. Ngày nào cũng vậy, cậu nghe nhạc thiên, nó khiến lòng cậu cảm thấy nhẹ nhàng, bình yên hơn. Cậu vẫn thường nói với bạn bè rằng: ” Ừ cái loại nhạc không ai ưa này chính là tâm

hồn của tớ, mỗi lúc tớ đến với nó, nó dẫn con tim tớ về một nơi nào xa xôi lắm, đôi lúc là bản tình ca ngọt ngào đôi lứa, đôi lúc lại đưa tớ về bến cô liêu u tịch ở cái xứ sở không tên đâu đó trú ẩn bên lề của nhân thế này, dù nó như thế nào đi chăng nữa, nhưng tớ rất thích”

Chuông điện thoại reo lên làm cậu giật mình, số điện thoại quen thuộc, đó là Vitamin năng lượng, Lan Hương: - Anh ra ngoài em gặp xiu

Nghe thấy tiếng Vitamin năng lượng, cậu đúng như là vừa được nạp thêm cho mình vitamin vậy. Cậu loay hoay như con lật đật, tướng bộ mặc cười không tài nào chịu nổi. Minh khải chạy vụt ra ngoài cổng nhà, vitamin năng lượng đứng trước cậu với khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt buồn muốn rưng dòng lệ. Nhìn vào đôi mắt cô, cậu biết rằng đã có chuyện gì xảy ra với cô gái rồi.

- Anh đi với em chút xiu được không ạ? Vitamin nhẹ nhàng nói

- Đi đâu vậy em? Nhưng anh chuẩn bị.....à ừ, chờ anh xiu...

- Mang theo cả ba lô nữa, anh nhé

Khải chạy nhanh vào nhà, chụp ngay cái ba lô mang vội trên lưng rồi khép cửa lớp cái rầm như một con robot đang được lập trình bởi chiếc máy tình yêu. Trái tim cậu rạo rực điên cuồng hơn bao giờ hết. Minh Khải gãi đầu tỏ vẻ ngơ ngác:

- Mình đi đâu vậy em?

- Anh cứ chạy đi...

Giọng điệu nhẹ nhàng và khuôn mặt buồn rầu của cô nàng khiến cậu không giám hỏi gì thêm, thôi kệ cứ lên xe rồi hăn hay. Từng vòng xe lăn dài trên đường chiều mát mẻ, qua khỏi miền thành thị là một khúc sông quê ngọt ngào, là nơi mà Khải và Vitamin năng lượng rất thích. Hương mạ non theo gió ùa vào làm trái tim cậu nhói, cậu nhói vì cậu nhớ quê. Cậu nhói vì con đường cậu đang ngang qua được gọi là con đường tình yêu, nơi mà cậu và vitamin hơn một lần đi qua đây. Cậu vừa chạy xe, vừa liếc nhìn đồng hồ, thôi rồi đã 6 giờ, giờ này bọn học trò chắc đã đến đông đủ, điện thoại trong túi cậu

reo lên liên hồi, cậu biết rằng học trò đang điện cho cậu, nhưng cậu không thể nghe điện thoại được. Tạm thời để bọn trẻ một lần được leo cây vậy. Một người thầy sống rất có trách nhiệm với học trò trong cả lớp học lẫn cuộc sống thường ngày, và chưa bao giờ cậu làm cho những cô cậu học trò của mình thất vọng. Vì đơn giản, cậu thích cái nghiệp nhà giáo, yêu cả những đứa học trò ngây ngô của cậu. Và lúc nào cậu cũng tuân thủ nguyên tắc “Phải hoàn hảo” của mình. Và ngay chiều hôm nay, cậu bỏ chúng nó, cậu day dứt, cậu thấy khó chịu, cảm thấy mình là một người thầy vô trách nhiệm. Đúng! Thật là vô trách nhiệm.

Minh Khải vẫn vịn chắc tay lái, chạy hoài trên con đường dài quen thuộc, chẳng ai nói với ai câu nào, nhưng cậu sớm biết rằng cô ấy muốn đi đâu. Sau hai giờ đồng hồ chạy dài trên con đường xuyên tỉnh, hai người đặt chân đến thành phố biển. Vũng Tàu chào đón họ bằng những hạt mưa phùn nhẹ nhàng tháng 3, đối với những người sến súa như Minh Khải thì mưa dù thế nào cũng đẹp.

- Anh thấy không? Cứ mỗi lần chúng ta hẹn hò, trời lại tuôn mưa, Ngộ thật!

Minh Khải xoa đầu cô nàng rồi cười: Đây là những hạt tình của nhân thế đấy! hì hì. Anh thấy nếu đời không có những hạt tình ấy, thì cuộc sống này thiếu vắng gì đó, cũng như đời anh thiếu em vậy.

Vitamin bủi môi một cách khá dễ thương: - Hạt tình nhân thế cái đầu anh á, lúc nào cũng sến súa ngôn tình hết à. Cái miệng anh dẻo riết vậy là không được nghe chưa..

Minh Khải đưa tay ra hứng những hạt mưa phùn, đôi mắt đắm chiêu như muốn thả hồn vào dòng mưa lãng mạn, cậu yêu đời quá mức: - Anh mà, không sến súa thì nào phải là anh, nhưng những lời sến súa ấy xuất phát từ tấm lòng anh mờ....

Vitamin cười, nhưng đôi mắt cô vẫn còn in dấu những giọt buồn chưa vội kể.
- Đến Biển rồi anh ơi, và...điều trước tiên chúng ta phải làm là gì anh biết không?

- Tất nhiên là tìm nhà nghỉ rồi

Vitamin cười: -Thế anh định mặc quần tây áo sơ mi đi tắm biển sao?

- Ờ nhỉ, Vậy mà anh tính không mặc gì để bơi mới ghê chứ, kaaaa

- Ôi cánh ông thần này...!

Hai người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hứng những hạt tình nhân thể rồi cười như 2 đứa trẻ con chưa bao giờ được cười vậy. Ngây thơ trong sáng, dễ thương vô cùng.

- Phải kiểm cái quần bơi chứ, à không quần short. Hiiiiii Em đèo anh nhé, Vitamin năng lượng cười.

- Ok! Em đèo anh đi, anh cũng thích, lên xe nào!

Minh Khải rất thích được vitamin đèo, vì cậu thích cái cảm giác được ngồi đằng sau choàng tay ôm lấy cô, những làn tóc thơm bay theo cùng gió, vuốt ve má cậu, cậu thích thế. Cậu thích được nghe mùi hương nhẹ nhẹ từ Vitamin, nó cũng giống như cái tên của cô vậy, nhẹ nhàng một chút thôi nhưng đủ để làm người ta say lòng. Hai người tìm đến shop đồ tắm, chọn lựa một số đồ bơi rồi tìm đến nhà nghỉ quen thuộc gần bãi. Đây không phải là lần đầu tiên hai người đi biển. Vì đối với cả hai, biển là tình yêu, biển hòa nhịp với cuộc sống hằng ngày, biển là động lực để vươn lên và nơi để vơi đi những tháng ngày mệt mỏi. Biển trong đêm thật là lãng mạn, xa xa những ánh đèn màu mờ ảo lung linh tỏa sáng. Và đâu đó những đôi trai gái hôn nhau như chứng minh với biển rằng tình yêu họ là vĩnh cửu. Ôi nơi ấy giống như thiên đường tình yêu vậy, là nhịp cầu kết nối những mảnh tình tìm đến sự thăng hoa của tình yêu.

Minh Khải chạy tới đứng trước tình biển bao la, không ngại ngần, không quan tâm mọi người xung quanh, cậu hét lớn: “Biển ơi, hãy gọi tên tôi nhé, biển ơi.....” Vitamin đỏ mặt nhìn mọi người xung quanh, ai cũng nhìn về phía Minh Khải, cô nàng chạy tới nắm chặt tay cậu kéo cậu đi:

- Nè, anh có cần thiết diễn sâu vậy không? Bọn trẻ trâu nó sẽ gọi anh là MAKE COLOR đấy

Khải đơ mặt, chau mày nhìn Lan Hương: mach co lờ.....?

- Đồ Ngốc, là làm màu đó, hì hì.....

- Ui trời đất ơi, còn có dụ make color vậy nữa hả, em trêu anh thì có, muốn chết hả?

Hai người đuổi nhau chạy trên bãi cát, những hạt cát mát lịm ủa vào lòng bàn chân cảm giác sung sướng, thêm một lần nữa biển được cơ hội chứng kiến họ vui đùa trong hạnh phúc. Minh Khải và vitamin năng lượng tay trong tay dọc bộ ngấm biển, sóng biển lăn tăn trêu đùa dưới chân họ. Có những lúc nhẹ nhàng âu iếm, lại có những lúc thét gào như muốn mang ta về với biển vậy. Sóng biển ủa vào lòng, len lỏi vào trong tim khiến Khải nhói. Trái tim cậu “đa cảm” lắm, là thứ pha lê dễ hòa tan với những cảm xúc đương thời. Cậu lại thêm một lần nữa được hạnh phúc, cậu cảm nhận được tình yêu mà cậu dành cho vitamin, trái tim cậu rộn ràng hơn bao giờ hết. Tình yêu là vậy đấy sao.

Đêm về khuya, rồi từng cặp đôi cũng dần dần mất hút. Để lại biển với tiếng sóng dạt dào vỗ bờ, gió vẫn cứ thế ủa vào làm cây dương trần vẫn không ngừng buông lời tha thiết. Bản tình của biển ngọt ngào và yên bình hơn bao giờ hết. Về với biển, đừng quên nhắm mắt lại, để cho con tim mình một phút lặng, và như thế, BẢN TÌNH CA CỦA BIỂN sẽ vang lên, rồi biển SẼ GỌI TÊN CHÚNG TA, cái cảm giác ấy thích lắm, nó sẽ theo ta mãi. Minh Khải và Vitamin ngồi ngắm sóng biển, xa xa ngoài biển vắng, lấp ló ánh đèn của những con thuyền chài đánh bắt cá ban khuya. Nắm một ít cát cho vào lòng bàn tay, rồi ném ra biển, từng lời nói nhẹ nhàng như khứa vào trái tim của nhau:

- Hai đứa mình chia tay được bao lâu rồi em nhỉ?

Hương Lan cúi mặt xuống, yên lặng không nói một lời nào, Minh Khải tiếp tục: Chúng mình đã chia tay nhau rồi đấy, cũng được 3 tháng rồi còn gì, em còn nhớ cái hôm cuối cùng 2 đứa mình chia tay không?

Minh Khải và Hương Lan quen nhau cũng được một năm, hai người đến với nhau đơn giản bởi vì họ cảm phục lý tưởng sống của nhau. Họ đều là những con người tài năng, thích một cuộc sống tự do, được ngao du sơn thủy, đặc biệt tạo nên những công trình vĩ đại để giúp những mảnh đời bất hạnh trên nhân gian này. Yêu nhau được một năm, không ít những kỷ niệm, đối với

Khải đó là những tháng ngày đẹp nhất, một kỷ ức không thể nào xóa nhòa được. Họ nguyện thề, cùng nhau vạch ra những hướng đi, những dự định cho tương lai xa gần... Và Lan Hương chính là nguồn vitamin năng lượng của cậu, những lúc cậu mệt mỏi nhất, chỉ cần nghĩ về cô, cậu thấy mình tràn đầy năng lượng. Đó là lý do tại sao cậu gọi Lan Hương là Vitamin năng lượng. Tưởng rằng tình yêu mãnh liệt của 2 đứa sẽ vượt qua được tất cả những rào cản của cuộc đời, nhưng trò chơi của thượng đế vẫn không bao giờ dừng lại trong cuộc tình của đôi tình nhân ấy!

Minh Khải sinh ra trong một gia đình phật tử, từ tấm bé cậu đã đam mê chùa chiền, xem phật là cha, là mẹ, là tình yêu của cuộc đời. Hương Lan là con chiên của chúa, trái tim cô luôn trọn tin một mình chúa cha. Rào cản tôn giáo khiến mọi thứ dường như xáo trộn, gia đình 2 bên rồi thì cũng không ai muốn cái duyên này tiếp tục. Nhà Hương Lan cũng không khuyến khích, nhà Minh Khải thì càng không thể nào chấp thuận. Nhưng chả ai nói rõ ràng, chỉ vài ba câu, nhưng cậu biết ý mẹ muốn gì. Một người con sống có trách nhiệm, một người cháu có hiếu với ông bà, đối với Khải, ông bà cha mẹ là trời là phật. Nên mẹ nói gì, dù đúng dù sai Minh Khải cũng nghe lời. Đơn giản, vì đối với Khải, cái ân tình mệnh mông to lớn của cha mẹ làm sao đền đáp cho nổi, cậu không muốn một giọt nước mắt nào rơi trên mắt mẹ, vì mẹ đã có một cuộc đời đầy sương gió. Chuyện là vậy, nhưng rồi Minh Khải và Hương Lan cũng cố gắng để chứng tỏ tình yêu của mình để cho hai gia đình biết rằng họ có thể vượt qua tất cả. Minh Khải tự tin rằng cậu sẽ chiến thắng ván bài đùa cợt của nhân thế.

Nhưng rồi nấc thang tiến về thế giới tình yêu đến thời khắc mục nát, cuộc tình nhấp nhô khi người thứ 3 xuất hiện. Hoàng Quân, mối tình đầu của Hương Lan, anh chàng hiện quản lý nhân sự cho một công ty quản cáo có tiếng nơi thành thị. So sánh về mọi mặt, hẳn có phần hơn anh Khải nhà mình nhiều. Đẹp Trai, và lịch lãm, ai cũng bảo vậy. Thật ra, trong lúc Khải và Hương quen nhau, trái tim Hương vẫn chưa bao giờ quên được mối tình đầu ngày ấy. Trong lúc quen Khải, Hương vẫn dành thời gian để hẹn hò với người tình cũ. Nhiều lúc cậu cũng buồn lắm. Nhưng đối với Khải, đó là chuyện bình thường, tình cảm mà, làm sao trốn tránh được, thà để mọi thứ tiếp diễn theo tiếng gọi con tim rồi tìm cách mà xử lý. Một phương thức giải quyết tốt chính là sự đối mặt hay hơn là trốn chạy...

Thời gian trôi đi, càng ngày Hương càng mệt mỏi với gia đình về chuyện cô quen Khải, mệt mỏi cả công việc và mọi thứ, cô nhiều lần bỏ trốn trong im lặng. Những lúc như vậy, Hoàng Quân lại tìm đến với cô, rồi tình cũ không rủ cũng tới... Hương Lan không thể vượt qua được tình cảm mà Hoàng Quân dành cho cô, cậu ấy quan tâm cô nhiều hơn Minh Khải, cậu ấy có nhiều thời gian để quan tâm, để hẹn hò với cô hơn. Cậu ấy cũng là người con của chúa, tất cả mọi bề đều thuận. Còn Minh Khải, anh chàng luôn đặt sự nghiệp lên hàng đầu, tình yêu phía sau, cậu không làm giàu cho chính bản thân mình, cậu còn có cả một thế hệ để chăm lo. Đó là nghiệp của cậu!

Thời gian cứ thấm thoắt trôi đi, Hương hết lần này đến lần khác muốn chấm dứt cuộc tình với Khải. Khải cảm thấy đau lòng. Vẫn cố gắng tìm cách để giữ mảnh tình vĩ đại này. Nhưng rồi tình cảm của Hương Lan dành cho Minh Khải ngày một phai nhạt, lý do dù không giải thích nhưng ai cũng biết rằng cô muốn quay lại với tình yêu xưa. Mỗi tình đầu tuyệt vời của cô ấy. Dù yêu Hương nhiều lắm, nhưng vì Khải yêu bằng cả con tim và lý trí, nên Khải đã chấp nhận lời đề nghị chia tay. Thôi thà rằng chia tay để không ai phải mệt mỏi, Hương không phải cứ thế trốn chạy biệt tăm biệt tích, thà chia tay để cha mẹ Hương không muộn phiền. Chia tay để Hương hạnh phúc, Hương được đến với người Hương yêu thật sự nhất. Đối với Minh Khải, tình yêu không phải là sự ràng buộc sở hữu, tình yêu là cho nhau sự tự do để tìm tới hạnh phúc cho riêng mình, Khải nghĩ thế. Và Minh Khải đã chấp nhận lời đề nghị chia tay của Lan hương.

Đêm chia tay lần cuối, Minh Khải và Hương Lan hẹn hò với nhau. Hôm ấy Minh Khải ăn mặc gọn gàng, vẫn xịt chút nước Hoa thơm như mọi ngày, có lẽ cậu muốn để lại ấn tượng đẹp nhất cho mối tình này. Khải ghé shop hoa mua cho Lan Hương một đóa Ly Ly thật to, thực ra, cậu định mua một bó hồng thật đẹp, nhưng đó là định mệnh, tiệm hoa đã hết sạch hoa hồng rồi, chỉ còn những bông Ly đẹp. Tại sao anh lại tặng Hoa Ly? Hoa ly có nghĩa là chia ly hả a? Không phải đâu, tại tiệm hoa còn mỗi hoa ly ly à, hiiiiii Minh Khải lặng người đi, có chăng đây là định mệnh!

Đêm chia tay, không ai nói với ai câu nào, công viên rộn ràng nhộn nhịp ngày nào nay bỗng trầm xuống đến độ sâu. Ai? Ai vô tình đi ngang qua rắc xuống một nốt trầm sâu thẳm, cả hai ngồi ghế đá công viên thờ dài. Minh Khải vội vàng lau đi giọt nước mắt vội rơi trên má. Họ ngồi giữa công viên nghe nhịp

tim mình tâm sự, và sau đêm hôm ấy, họ không còn là gì của nhau nữa...

Đấy, chuyện là như vậy, Minh Khải và Lan Hương từng là của nhau, hôm nay Lan Hương lại tìm đến với cậu...

-mEm với Hoàng Quân giận nhau, hôm nay em đã chia tay anh ấy

Chưa dứt lời thì nước mắt Lan Hương đã giàn dụa bên 2 bờ má nhỏ, Minh Khải choàng cánh tay của mình kéo cô nàng sát vào cơ thể mình, đôi tay vuốt mái tóc đang che đôi phần khuôn mặt, xoa nhẹ lên đôi vai bé nhỏ của cô như muốn an ủi. Minh Khang muốn hỏi thêm lý do vì sao chia tay, ai đúng ai sai, nhưng Minh Khải không thể. Nhìn thẳng vào mắt Lan Hương, cậu nhẹ nhàng:

- Thôi nào, mọi thứ sẽ ổn , rồi mọi thứ sẽ đâu vào đấy cả. Em thấy đấy, đối với anh, anh luôn tin vào những điều tốt đẹp nhất mà trời phật mang đến, cũng giống như em tin vào chúa vậy. Rồi chúa sẽ lại đem đến cho em niềm vui, sẽ giúp em giải quyết những phiền muộn của cuộc đời.

Hương Lan xiết chặt đôi tay của Minh Khải, trái tim Khải thêm một lần nữa nhói đau, cậu biết rằng tình yêu xưa vẫn nằm đấy trong trái tim cậu, ngần ấy thời gian chia tay nhau, cậu vẫn chưa bao giờ hết yêu Lan Hương. Nhiều lúc nhớ Lan Hương đến phát điên, phát cuồng, nhưng rồi cậu lại để mặc cho tình yêu thỏa sức đung dẩy trong thế giới ảo. Đêm nay, Lan Hương đã chia tay Hoàng Quân rồi, Minh Khải và Hương lại có thể quay lại như ngày xưa ấy? Đó là định mệnh chăng?

Chuông điện thoại từ máy của Hương reo lên lần này đến lần khác, Hương nhìn điện Hoàng Quân điện vào máy của Minh Khải. Cậu định không bắt máy, nhưng rồi.... Alô, ai vậy ạ? Bên kia đầu dây cất lên với tiếng nói đầy lo lắng: Có phải anh Khải không ? Vâng, là tôi, ai bên đầu dây vậy ạ? Bên kia đầu dây vẫn tiếp tục: Lan Hương có đi với anh không vậy? Minh Khải định trả lời có, nhưng rồi lại nói là không. Không ạ, tôi đang làm việc, có gì nói chuyện với anh sau nhé

Khải không dám nói có, đơn giản vì chuyện giận nhau giữa Lan Hương và Hoàng Quân vẫn chưa rõ ràng, thà nói là không để không ai buồn. Khải cũng không tin rằng chính mình cũng biết nói xạo, mà không, thật ra cậu không biết trái tim mình đang nghĩ gì. Và cậu nghĩ rằng chính bản thân Lan Hương

cũng không muốn để Hoàng Quân biết là cô đang ở với Khải. Biển vắng đêm nay bỗng trở nên buồn lạ, đây là lần đi biển đầu tiên mang nặng tâm trạng như thế, Minh Khải đứng lên rồi một mình ra đùa với sóng biển, cậu lại hét lên: “Biển ơi hãy gọi tên tôi nhé” Hãy gọi tên tôi đơn giản vì cậu yêu biển, biển cũng như tình yêu của cậu vậy, lúc mãnh liệt lúc nhẹ nhàng. Biển cũng có những lúc giận hờn vu vơ, nhưng xin biển đừng quên cái tên này: Minh Khải....

Hai người vẫn ngồi đó cho đến hơn 12 giờ họ mới trở về căn phòng quen thuộc. Chuông điện thoại vẫn reo lên inh ỏi. Lan Hương đọc tin nhắn rồi mặt đỏ bừng lên trong lo lắng. Minh Khải không dám nói gì hơn, vì cậu hiểu tính cô. Và lần này, cậu cũng không có quyền gì để góp ý, cũng không muốn can thiệp tới chuyện tình yêu của Hương nữa. Cậu thấy lòng mình đau. Lập tức cậu ôm choàng lấy Hương, nhưng không nói một lời nào....

Trời đã về khuya, Lan Hương không thể nào ngủ được. Chuông điện thoại báo tin nhắn liên hồi, Hương bấm trả lời tin nhắn trong vẻ hoang mang, rồi quay sang nhìn Khải: - Anh!

Minh Khải mở to mắt nhìn Hương, cậu rất thích cái cách Hương gọi từ “Anh” vì mỗi lần nghe xong từ đó, cậu thường chờ đợi những lời yêu thương từ cô. - Sao nào?

- Anh Khang đang xuống đây đấy, em phải làm sao?

Minh Khải lặng người đi không biết nói điều gì, cậu cũng không hiểu vì sao đã bỏ trốn rồi Hương lại nhắn tin cho Quân biết cô đang ở Vũng Tàu. Nhưng ngay lúc đó cậu thấy nhói trong tim mình, cậu lo sợ điều gì...

Hai giờ đồng hồ trôi nhanh, tiếng chuông điện thoại lại vang reo lên. Cứ mỗi lần nghe thấy chuông điện thoại, là hai khuôn mặt lại nhìn nhau. Hương Lan nhìn Khải tỏ vẻ có lỗi, cô vẫn quyết tâm không bắt máy, vì có lẽ nếu bắt máy thì đó sẽ là cuộc điện thoại định mệnh. Hương không bắt máy, nhưng nhắn tin lại cho Quân, rồi quay sang Minh Khải muốn nói điều gì. Nhìn vào mắt Lan Hương, Quân biết cô muốn nói điều gì.

- Em ra với Hoàng Quân đi, cậu ấy chạy tít từ Thành Phố xuống tìm em giờ này đủ chứng tỏ tình yêu mà cậu ấy dành cho em. Cuộc đời mà, có ai hoàn

hảo đâu, bỏ qua cho nhau những khuyết điểm nhỏ để hướng tới những điều tốt đẹp hơn.

Lan Hương ôm choàng lấy Minh Khải. - Nhưng.....còn anh?

- Anh không sao, anh ở đây, mai anh bắt xe về. Em ra với cậu ấy đi, hãy làm theo tiếng gọi của con tim mình.

- Nhưng em thấy có lỗi với anh.

- Lỗi phải gì chứ, anh hiểu mà, anh không sao

Khải cố gắng bật cười, dù trong lòng vẫn ích kỷ muốn giữ Lan Hương ở lại, đơn giản vì tình yêu đang rực cháy trong cậu, nhưng cậu không thể, cậu nháy mắt Lan Hương rồi vỗ mạnh lên vai cô: Anh không sao mà... Cố gắng giữ cho tâm trạng đủ bình tĩnh, Minh Khải với lấy balo cho Hương rồi mở toang cánh cửa, em hãy ra với Quân đi, khuya rồi, để cậu ấy một mình ngoài tội nghiệp. Lan Hương nhìn Minh Khải rồi ra khỏi phòng, tiếng cửa đóng lại khá nhẹ nhàng, nhưng nó đủ sắc bén như dao khứa sâu vào trái tim cậu.

Cậu gục mình bên cánh cửa, từng tiếng nấc không thành lời đau đớn. Cậu khóc cho tình yêu của cậu, khóc cho trò đùa nhân thế đang trêu người cậu. Cậu khóc như chưa bao giờ được khóc. Cậu cảm giác như mình bị bỏ rơi vậy, đau đớn và tủi cho chính mình. Tại sao? Tại sao Lan Hương lại làm thế với cậu, cậu không phải là bánh xe dự phòng để Hương tìm đến, vun đắp tình yêu khi cần, thoát vụt đến thoát vụt đi trong chớp mắt. Cậu như muốn bóp nát con tim mình ngay lập tức. Đau!

Căn phòng đêm ấy lạnh vắng, một mình cậu ngồi một góc như kẻ si tình. Thành phố biển sáng hôm ấy đẹp biết bao, biển chào đón Minh Khải bằng cái nắng ấm áp, Cậu nhìn mình trong gương rồi bật cười. - Haizz! Trông mà đáng thương quá đấy! Buồn hả? Vớ vẩn. Hãy nhớ rằng, trên đời này còn có nhiều thứ phải làm hơn là tình yêu. Mà quên sứ mệnh của mà rồi sao? Minh Khải thở dài rồi tát vào mặt mình để trấn tĩnh. -Thôi quên đi, hãy coi đó là một giấc mơ, ừ là giấc mơ đấy...

Một mình dạo biển, cái cảm giác cô độc lạ lùng, chưa bao giờ biển lại vô cảm như vậy trong lòng cậu. Biển không còn đẹp nữa, sóng biển vỗ về cũng

không làm trái tim cậu nhói lên từng hồi như xưa nữa.... cậu đi lang thang như một kẻ vô hồn... Chuông điện thoại reo lên: - Thầy ơi! Thầy đâu rồi, sao hôm qua thầy không dạy? - Minh Khải cười lớn, thầy bị bắt cóc em ơi, nhưng thầy thoát được rồi, hôm sau chúng ta lại học nhé! Đó là cậu học trò cứng của cậu, lúc nào cũng Thầy ơi, thầy à vậy đấy! Minh Khải thấy vội vàng rời biển để trở về với bầy trẻ. Cậu cho rằng, tình yêu lớn nhất của mình vẫn còn đấy, bọn trẻ chính là tình yêu, là vitamin năng lượng có thể thay thế cho những tình yêu khác. Cậu bắt xe và trở về nhà...

Từ dạo ấy trở đi, Minh Khải không còn thích đi biển nữa, trái tim cậu thêm một lần nữa đóng băng. Cậu cũng thử một lần yêu biển, yêu cái tuổi thanh xuân đáng lẽ phải có. Cậu mong rằng một ngày nào đó, biển sẽ gọi tên cậu, và rồi trái tim cậu lại được hòa cùng biển, cậu sẽ yêu và được yêu như bao giờ...